

Gràcies, Duna!

L'abella Mireia és la més presumida del bosc. Fins i tot més que les papallones i que la marieta Mariona. No surt mai de casa sense raspallar-se les antenes i posar-se bé el seu vestit de ratlles negres i grogues.

A la Duna no li agrada gaire l'abella, perquè quan s'enfada pessiga molt fort. Quan a vegades es troben al bosc, procura saludar-la, i tot seguit fugir tan ràpid com li permeten les seves curtes potetes. La Mireia, en canvi, aprofita el moment per presumir de les seves acrobàcies de vol.

—Com m'agradaria que aquesta presumida un dia s'estavellés contra un pi —pensa la Duna.

Avui s'han tornat a trobar a la rocalla on creix la farigola. La Duna n'ha anat a buscar una mica per portar-la al talp Marçal. Té mal de panxa i no pot sortir del cau.

—Bon dia, Duna, vols veure què sé fer amb les ales?

—No, gràcies, abella! Ja t'he vist; i avui tinc una mica de pressa, no em puc esperar.

—D'acord, Duna; tu t'ho perds. Ja t'ho ensenyaré un altre dia.

I l'abella Mireia marxa volant tota decidida amb el seu zum-zum habitual.

De camí cap a casa del talp Marçal, a la Duna li sembla sentir un soroll estrany:

—Zum-zuumm-zuuummm...

Sembla l'abella, però el seu zum-zum sona una mica estrany.

Allà, a pocs metres de la rocalla, hi jeu l'abella, damunt d'una móra. Té la cara pansida i el nas vermell.

—Duna, el meu fibló s'ha quedat enganxat dins d'aquesta móra. I ara no el puc treure d'aquí. Que em pots ajudar?

La Duna no s'ho pot creure. L'abella ha quedat atrapada amb el fibló dins la móra. Cada vegada que prova d'aixecar el vol, la móra li segueix tots els moviments.

—Espera, Mireia, em sembla que puc ajudar-te. Si t'estiro fort pels braços potser podràs sortir.

Agrair
Gràcies, Duna!

I així és com la Duna estira i estira els braços de l'abella, una vegada i una altra. Però els seus esforços són en va. L'abella comença a somiquejar:

—Pobreta de mi! I com ho faré ara, què serà del meu bonic fibló? Si em desenganxo d'ell i el deixo aquí, mai més no tornaré a ser tan bonica.

A la Duna li sap greu veure l'abella tan trista i abatuda. De cop l'erugeta té una idea. I amb un somriure d'orella o orella, diu a l'abella:

—Mireia, em sembla que tinc la solució!. Em menjaré la móra i així no hi hauràs de deixar el fibló.

Així és com la Duna, queixalada a queixalada, es menja la móra que empresona la Mireia, fins que només en queda un petit bocí, just al voltant del fibló.

—Gràcies, Duna! Això no t'ho podré agrair mai prou. Sense la teva ajuda hauria perdut el meu fibló.

La Duna de cop recorda que les abelles pessiguen molt fort. D'un bot es fa enrere, i és que per uns moments havia oblidat la possibilitat de rebre una pessigada.

—Que tens por? Per què marxes?

—Tinc pressa, el talp m'està esperant —contesta la Duna.

L'abella en aquell moment s'acosta a la Duna, obre les ales i li regala una forta abraçada.

—Gràcies companya!

Quan la Duna arriba al cau del talp Marçal, aquest ja l'espera. Entra tota cofoia amb el ram de farigola a la mà.

—Té, Marçal, és per tu. Farigola olorosa acabada de collir. Et curarà el mal de panxa.

—Gràcies, Duna, quina bona olor que fa! —li agraeix el talp.

De tornada a casa, la Duna decideix aturar-se damunt l'herba. Comença a fosquejar. Contempla la lluna, i les cuques de llum del cel comencen a brillar. Enmig del silenci de la nit sent el zum-zum de l'abella. És la Mireia, i porta una gerra a la mà.

—És per tu, Duna! Gràcies per haver-me ajudat.

—És mel de les abelles! M'agrada molt, Mireia! Gràcies amiga.

Un cop dins de casa, la Duna pensa tot el que ha viscut avui. Sembla que l'abella està agraïda, i això la fa feliç. Estirada damunt del coixí, sent olor de canyella, tanca els ulls... i s'adorm.

D'on ve la mel?

Agrair
Gràcies, Duna!

PROPOSTA DIDÀCTICA

- Presentem un rusc d'abelles i expliquem als infants que ens l'ha portat a la classe l'abella Mireia.
- Tot seguit els demanem que facin hipòtesis de què deu ser i l'educador/a formula preguntes com: Què és això que ens ha portat la Mireia? Ho heu vist mai? On ho pot haver trobat? Qui ho deu haver fet? Per què creieu que té aquests foradets?...
- Un cop se n'ha parlat i amb la informació que han aportat els infants presentem un pot de mel. Untem aquesta mel a les llesques de pa i berenem pa amb mel.
- Acabem l'activitat amb la cançó: «Gràcies!».

(https://www.youtube.com/watch?v=-e7zC6sHq_E)

Material: Rusc d'abelles, pa, mel, ganivets per untar.